Посипав з хвої світлий пил.
А зір — замало.
І ріща із останніх сил
мені палало.

Я миттю переплив ріку
і пісню млосну.
А ти сто літ, як в сардаку
пішла на Босну.

З тобою мати і брати,
й вуйки з вуйнами.
А світлий пил із темноти
завис над нами.

Під сардаками — киптарі
і груди, й тиша…
Лиш на зарінку угорі
палає ріща.

І засипає світлий пил
цю твердь по сволок.
Ти йдеш по нім

з останніх сил.

І грає волох.